

Til det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) vil jeg blot sige, idet jeg ellers helt kan henholde mig til de Udtalelser, der er faldet overfor ham og det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) fra mine ærede Partifæller fra Slagelse (H. P. Hansen) og Hillerød (Wilmann), at hvor meget han end taler frem og tilbage om Invaliditetsrente og Alderdomshjælp, vil det ikke lykkes ham at komme bort fra — og han vil det sikkert heller ikke —, at han i sin første Tale ud fra hele sit Standpunkt og sin Deltagelse i Kommissionsarbejdet og Betænkningen ønskede den nuværende Alderdomsunderstøttelse afskaffet. Man kan nok sige, at der ingen direkte Sammenhæng er mellem Invaliditetsforsorg og Alderdomsfor-
sorg, men han sagde udtrykkelig i sin første Tale, at gennemførte vi Invaliditetskommissionens Forslag, det, han kalder Flertalsforslaget — det, som i øvrigt kun var 9 Medlemmers Forslag —, vilde det skyde den nuværende Alderdomsunderstøttelse ud, de to Ting kan ikke forliges. Men jeg forstaar godt, at han udtaler sig noget vagt og vakkende om denne Sag, fordi han skal forene de Modsætninger, som findes i hans Parti. Den højtærede Minister har anført Venstres Valgudtalelse i 1916 overfor det ærede Medlem og vist, at ligesom Højre saaledes har ogsaa Venstre netop i sin sidste Valgudtalelse godkendt Alderdomsunderstøttelses- eller Alderdomsfor-
sørgelsesprincippet. Dertil svarede det ærede Medlem i Slutningen af sin Tale i Gaar efter Rigsdagstidenden, at man i denne Valgudtalelse henviser til Programmet af 1909, og saa finder man Anledning til særlig at fremhæve adskillige Ting og taler derefter „i Almindelighed om den sociale Forsikring og det, der nærmest foreligger under Krigen, nemlig Børnene, de gamle og Enkerne“. Det ærede Medlem fra Verninge vil altsaa fremstille Sagen, som om Venstres Tilsagn om at ville hjælpe de gamle ved Understøttelse er noget, der kun gælder under Krigen, og derved vil han søge at bringe tilsyneladende Enighed til Veje i sit Parti og Overensstemmelse mellem Programmet af 1909 og Valgudtalelsen af 1916. Men dette lader sig ikke gøre. Det er i Strid med Venstres Programudtalelse af 11. Januar 1916, som er en Valgudtalelse, der vedrører hele den Valgperiode, der kommer efter det Valg, som man den Gang tænkte sig nær forestaaende, og hvor man dog ikke ventede, at Krigen skulde vare hele

Tiden. Det fremgaar ogsaa af en hel Del andre Punkter. Det, der gaar umiddelbart eller omtrent umiddelbart før Punktet om den sociale Lovgivning, er Retsplejen og Straffelovgivningen, saavel den civile som den militære, hvor der udtales et Ønske om en Forbedring heraf. Der er slet ikke Tale om Reformen under Krigen. Og hvor man kommer til Punktet om den sociale Lovgivning, tales der ikke et Ord om Krigen, men der siges udtrykkelig: „Særlig vil vi“ — det er i den kommende Valgperiode — „rette vore Bestræbelser paa en Udvikling af vor sociale Forsikringslovgivning og paa fortsat Støtte til Enker og Børn, til gamle, Arbejdsinvalidere og syge“.

Hvis de Ord skal fortolkes, som nu det ærede Medlem fra Verninge søgte at gøre det i Slutningen af sin Tale i Gaar, som noget, der kun var tænkt rent foreløbigt, midlertidigt under Krigen, er desværre ogsaa denne Valgudtalelse noget, som faar en vis Lighed med det, jeg ikke holder af, Valgflæsk, med det tvetydige, det uforbindende. Saa har det gjort Gavn ogsaa i saa Henseende, at vi har fremlagt vort positive Program her og derved givet Partierne og deres enkelte Medlemmer Lejlighed til at udtale sig klart og bestemt. For det vilde da være noget af det sørgeligste for sund Politik og god politisk Moral her i Landet, om visse Vælgere skulde gaa til Valg og stemme for Højres Kandidater i Tillid til Højres Valgudtalelse af 10. December 1915, i Tillid til, at man ikke vil afskaffe Alderdomsforørgelsen, men tværtimod forbedre den, som der udtrykkelig staaer, og det saa bagefter viste sig, at det aldeles ikke hindrede det ærede Parti med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds i at staa op efter Valget og indtage et helt nyt Standpunkt. Det vilde i Sandhed være Valgflæsk. Det vilde være noget, man havde smurt Vælgerne om Munden med uden at føle sig selv forpligtet. Og skal det ærede Medlem fra Verninges Udtalelse forstaaes, som den foreligger her i Rigsdagstidenden — og jeg kan ikke finde nogen anden Mening i det —, at alt dette kun gælder under Krigen, men Vælgerne stemmer paa Medlemmer af Venstrepartiet i Tillid til Venstres Udtalelse i 1916, i Tillid til, at Venstre ikke vil afskaffe Alderdomsunderstøttelsen, men forbedre den, vil det ogsaa i Sandhed være Valgflæsk, hvis det bagefter Valget hedder: Ja, men det var noget, vi kun tænkte paa under Krigen, og nu er Krigen